

se na mobil na čas, chvilka po půl osmé. Dobře jsem věděl, že bych měl jít do školy. Mám tam už tak dost absence a nechci si o prázdninách opravovat neklasifikace. Nahmatal jsem tašku a zjistil, že mám s sebou jeden A5 linkovaný sešit, což by mělo na zápisky stačit. Propisku vždycky někde splaším. Krom sešitu jsem zkontroloval, že jsou klíče, peněženka a elektronická cigareta na svých místech.

Světě, div se, netrvalo mi ani pět minut zvednout se ze země a postavit se na vlastní nohy. Musel jsem se akorát na chvilku opřít o strom, jak se mi motala hlava.

„Už nikdy nebudu pít, tolik,“ říkám sám sobě.

Je čas vyrazit do školy, tu bolest hlavy budu muset nějak přetrpět. Do školy sice přijdu pozdě, ale to nevádí. Lepší pozdě než nikdy, což se poté ukázalo jako krutý paradox, ale k tomu se dostanu, dost brzy.

